

Arrest

nr. 280 058 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende als niet-begeleide minderjarige een eerste verzoek om internationale bescherming in op 12 juli 2015. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 24 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot eveneens verzoeker niet te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in zijn arrest nr. X van 7 maart 2018.

1.2. Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 15 mei 2018. De commissaris-generaal nam op 20 juni 2018 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in zijn arrest nr. X van 22 november 2018.

1.3. Verzoeker reisde daarna naar Denemarken waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Op basis van de Dublinverordening werd zijn verzoek afgewezen en werd verzoeker teruggestuurd naar België.

1.4. Verzoeker diende op 3 juni 2019 in België een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 29 januari 2020 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in zijn arrest nr. X van 14 september 2020.

1.5. Verzoeker dient, zonder België te hebben verlaten, op 3 augustus 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal neemt op 11 juli 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U, Z. M., verklaarde in uw eerste verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soenniet te zijn van Tadzjiekse origine. U bent in 1996 geboren in het dorp Waghjan in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U volgde tot de 4de of 5de klas les in de moskee, en u ging ook enkele maanden naar het Mogulkhel lyceum. U heeft niet gewerkt. Uw moeder overleed lange tijd geleden. Uw vader woont nog in uw dorp. U trouwde hier religieus met B. V. (O.V. 8322788), een moslima met de Servische nationaliteit, maar bent ondertussen van haar gescheiden. U heeft een zoon met haar, A., die geboren werd op 15 november 2016. Uw ex-partner werd door het CGVS erkend als vluchteling op 18 januari 2017.

U had in Afghanistan problemen met de taliban omwille van het werk van uw vader die werkzaam was bij de Special Forces. Zo'n 8 à 9 jaar geleden werd uw huis in brand gestoken door de taliban. Zo'n 4 à 5 jaar geleden kwam uw moeder om het leven toen de taliban een aanslag pleegden op uw huis. Uw zus raakte hierdoor in coma. Daarna werden er dreigbrieven naar uw huis gestuurd. U ging een tijdje bij uw grootouders wonen. Op een dag was er een aanslag op uw vader toen u bij hem in de auto zat. Jullie waren onderweg van Logar naar Kabul. De auto werd geraakt door een berm bom en een van uw vaders bodyguards kwam om het leven. U en uw vader raakten zelf gewond. U werd naar een hospitaal gebracht voor behandeling. Toen u wat beter was besloot uw vader u naar Europa te sturen. Er werd een paspoort gemaakt en u verliet Afghanistan zeven maanden later met het vliegtuig. U vloog naar Dubai en vervolgens door naar Iran. U probeerde met het vliegtuig naar Turkije te reizen maar dit mislukte. U reisde vervolgens over land verder. Op 11 december 2014 werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. U bereikte nadien Duitsland en vroeg er op 18 juni 2015 internationale bescherming aan, maar wachtte er het onderzoek niet af en reisde door.

*Op 12 juli 2015 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u een **eerste verzoek** om internationale bescherming ingediend. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn. Van rechtswege werd de voogdij over u beëindigd op 18 juli 2016. U wou niet naar Afghanistan terugkeren omdat uw familie negatief staat tegenover uw huwelijk met V., dit omdat uw partner de Servische nationaliteit heeft. Daarnaast vreesde u nog steeds problemen te krijgen met de taliban. Ter staving van uw verzoek legde u kopies van volgende documenten neer: uw taskara, een foto van een medaille van uw vader, een attest van heldenmoed van uw vader, een kopie van uw vaders badge, een appreciatiebrief van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, een attest van uw vader, foto's van u en uw vader en enkele taliban, een brief van Staatssecretaris Theo Francken gericht aan asielzoekers in België, een uittreksel van de geboorteakte van uw zoon, een begeleidend schrijven van de gemeente, de bijlage 26 van B. V., en de beslissing tot erkenning als vluchteling van B. V.. U legde ook uw inschrijvingskaart uit Duitsland voor.*

Op 24 mei 2017 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban en uw familie, en het CGVS van mening was dat er voor u een intern vluchtalternatief is in de stad Kabul. De RvV bevestigde deze beslissing op 7 maart 2018. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

*U verlaat het Belgische grondgebied niet en diende op 15 mei 2018 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u niet langer samen bent met B. V. en vreesde dat uw vader het niet zal aanvaarden dat u gescheiden bent.*

Daarnaast zouden de taliban nog verschillende dreigbrieven gestuurd hebben naar uw vader. Bovendien wil u in België blijven omdat uw zoon A. hier is. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u het originele paspoort van uw vader neer, uw originele taskara, 4 originele foto's van u en uw vader, uw vaders originele werkbadge, een Afghaans attest van uw status als ongehuwd persoon en een brief van uw sociaal assistent. Op 20 juni 2018 nam het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 22 november 2018 verworpen door de RvV.

U verlaat België en reisde via Duitsland naar Denemarken. In Denemarken diende u een verzoek om internationale bescherming in maar u werd volgens de Dublinprocedure teruggestuurd naar België. U diende hier een **derde verzoek** om internationale bescherming in op 3 juni 2019. U verwees naar uw eerder aangehaalde problemen met de taliban en met uw familie omwille van uw vorige relatie. Sinds 5 à 6 maanden zou u geen informatie meer hebben over uw vader en u weet niet of hij nog leeft. Daarnaast werd de zoon van de zus van uw vader omwille van u gedood. U wil ook graag opnieuw contact met uw zoon die in België woont. U legde geen documenten voor ter staving van uw derde verzoek. Op 29 januari 2020 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek genomen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 14 september 2020 verworpen door de RvV.

U verlaat België niet en dient op 3 augustus 2021 een **vierde verzoek** om internationale bescherming in. U verwees naar uw eerder aangehaalde problemen met de taliban omwille van het werk van uw vader bij de Special Forces. U en uw zus zouden hem naar België willen halen. Ter staving van uw vierde verzoek legde u uw paspoort neer geldig tot 19 april 2026, uw diploma technisch lezen en schrijven, een vonnis van de familierechtbank over de erkenning van uw zoon en een brief van uw advocaat dd. 3/09/2021. Hierin benadrukte uw advocaat de slechte veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban van augustus 2021, het feit dat u geen interne vlucht kan toepassen, uw vrees omwille van de job van uw vader bij de Special Forces en het feit dat de taliban u als verwesterd zullen zien wegens uw vroegere relatie met een niet-Afghaanse vrouw en uw kind hier.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Zo werd gezien uw beperkte kennis van uw vaders job en de voorgelegde stukken getwijfeld aan de geloofwaardigheid dat uw vader bij dergelijke ordedienst werkte, werd geen geloof gehecht aan uw eigen problemen met de taliban en maakte u uw vrees voor uw familie wegens uw relatie met een Servische vrouw niet aannemelijk. Bovendien was het CGVS van oordeel dat

er voor u een intern vluchtalternatief was naar de stad Kabul om aan de algemene veiligheidssituatie in Logar te ontkomen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werden telkens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u geen nieuwe elementen aanhaalde die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Uw beroep tegen deze beslissingen werd verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name het feit dat uw vader voor de Special Forces heeft gewerkt en problemen kent met de taliban. Echter werden er reeds in het kader van uw eerste verzoek ernstige twijfels geuit over het profiel van uw vader. Daarnaast werd er gesteld dat, mocht uw vader daadwerkelijk lid geweest zijn van de Special Forces, wat niet werd aangenomen, u niet aantoonde dat u daardoor problemen zou kennen. Het louter herhalen van deze eerder gedane verklaringen die als niet geloofwaardig werden beoordeeld vormt geen nieuwe element dat de kans op internationale bescherming groter maakt.

Met betrekking tot de documenten die u neerlegt ter staving van uw vierde verzoek moet worden vastgesteld dat deze evenmin als nieuwe elementen kunnen gezien worden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan. Uw certificaat voor technisch lezen en schrijven toont aan dat u hier Nederlandse les heeft gevolgd maar houdt verder geen verband met uw asielmotieven. Het vonnis van de familierechtbank bewijst dat u A. als uw zoon kan erkennen. Echter is dit gegeven op zich geen grond om u internationale bescherming te verlenen. Immers dient de asielprocedure om te oordelen of iemand recht heeft op internationale bescherming of niet, en niet om gezinsleden met elkaar te herenigen. U dient zich hiervoor te wenden tot de in de Vreemdelingenwet hiertoe voorziene procedures. De brief van uw advocaat dd. 3/09/2021 betreft louter een algemene uiteenzetting over de veranderde situatie in Afghanistan zonder in concreto een vrees voor u aan te tonen. Uw advocaat voegt er nog aan toe dat u door de taliban als verwesterd zal worden gezien wegens uw vroegere relatie met een niet-Afghaanse vrouw en uw kind dat hier verblijft, waarbij zij verwijst naar een arrest van de RvV (nr 235.658). Hoe men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van het feit dat u hier een kind heeft, en waarom de taliban daarom zouden vermoeden dat u verwesterd bent, (te meer zowel u als de moeder van het kind moslims zijn), blijkt niet uit dit schrijven. Het blijft hier aldus louter bij blote beweringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van

incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade,

hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien

niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, 'Vreemdelingenwet'), artikel 23 van de Europese richtlijn 2011/95, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en dat de administratie serieus en zorgvuldig werkt. Verzoeker meent dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht nu hij uitdrukkelijk melding maakt van het beginsel van gezinseenheid en het recht op gezinshereniging. Hij legde een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg neer en ter ondersteuning ook een kopie van het arrest van het Hof van Beroep van maart 2022. Verzoeker meent dat verwerende partij hierover niet verder komt dan een stereotiepe motivering in de bestreden beslissing. Hij meent dat het beginsel van gezinseenheid effectief toegepast dient te worden in zijn verzoek om internationale bescherming aangezien dit beginsel verankerd is in talloze artikelen van internationale verdragen, richtlijnen en rechtspraak. Dit beginsel kan niet zonder meer naast zich neer worden gelegd onder verwijzing naar het feit dat een asielpprocedure niet tot doel heeft om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen. Hij citeert vervolgens de slotakte van de Conferentie van Gevolgmachtigden bij het Vluchtelingenverdrag, artikel 23 van Richtlijn 2011/95 en recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 9 november 2021 (stuk 3). Verzoeker betoogt dat het artikel in een positieve verplichting voorziet en rechtstreekse werking heeft en dat Europese Lidstaten de verplichting hebben om een verblijfsstatus toe te kennen. Verzoeker citeert vervolgens een arrest van de Raad waarin er op wordt gewezen dat de toepassing van het beginsel van eenheid van het gezin kan leiden tot een uitbreiding van internationale bescherming tot personen die niet hoeven aan te tonen dat zij persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen (arrest nr. 210 639 van 8 oktober 2018). Verzoeker leidt hieruit af dat de angst voor vervolging, die centraal staat in het asielrecht, dus niet de enige basis is voor de erkenning van de status. Bijkomend argumenteert verzoeker ook dat het hoger belang van het kind vereist dat de vader eveneens een beschermingsstatuut zou krijgen. Krachtens artikel 24 (2) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is het een recht van een minderjarig kind om rechtstreeks contact te kunnen onderhouden met beide ouders zodat ze beide kunnen instaan voor de opvoeding van het kind. Verzoeker verwijst vervolgens naar aanbeveling nr. 14 van het Kinderrechtencomité en het arrest *Jeunesse* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn wanneer het minderjarigen betreft. Hieruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat ouders van een erkend vluchteling eveneens recht hebben

op dit beschermingsstatuut, genaamd het afgeleide vluchtelingenstatuut. Hij wijst er verder op dat hij onderhoudsverplichtingen heeft ten aanzien van zijn kind en dat hij stappen heeft genomen om zijn kind te erkennen (stuk 4), dat hij zijn kind regelmatig ziet en dat uit de nota van UNHCR blijkt dat het geenszins vereist is dat de gezinsleden dienen samen te wonen met de erkende vluchteling en ook naar sociale of emotionele afhankelijkheid wordt verwezen (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR RSD *Procedural Standards - Processing Claims Based on the Right to Family Unity*, 2016 (internetlink)). Onder verwijzing naar Frances Nicholson, 'The right to family life and family unity of refugees and others in need of international protection', January 2018, stelt verzoeker dat het vaststaat dat verzoekers kind financieel afhankelijk is van verzoeker en dat er een emotionele band bestaat tussen de twee en dat het internationaalrechtelijk verplicht is om een verblijfsstatus toe te kennen aan de kerngezinsleden van de erkende vluchteling. Verzoeker betoogt dat een gezinsherenigingsprocedure voor verzoeker niet tot een verblijfsmachtiging kan leiden omdat hij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden en dat het kind niet bij hem maar bij mevrouw B. verblijft en er geen andere procedure naar Belgisch recht toelaat om de gezinseenheid tussen verzoeker en zijn kind te waarborgen. Verzoeker acht dit in strijd met de eerbiediging van de gezinseenheid en stelt dat hem de afgeleide vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Dit is de enige manier om een verblijfsrecht met dezelfde rechten en garanties toe te kennen aan verzoeker als deze van zijn kind. Verzoeker verwijst naar en citeert vervolgens uit het arrest *Ahmedbekova* van het Hof van Justitie van 4 oktober 2018 en de conclusies van de advocaat-generaal in deze zaak en besluit dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat verwerende partij de aangehaalde bepalingen van de kwalificatierichtlijn geschonden heeft, evenals haar formele, minstens materiële motiveringplicht, door het principe van gezinseenheid niet toe te passen, laat staan te onderzoeken, en louter naast zich neer te leggen aan de hand van een uiterst stereotiepe motivering.

In een tweede middel voert verzoeker een appreciatiefout aan en de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna: het 'EVRM'), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en dat de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Na een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, gaat verzoeker ten eerst in op zijn vrees omwille van zijn profiel als Afghaan die al jaren in Europa leeft en als "verwesterd" moet worden beschouwd. Verzoeker wijst er op dat hij reeds op 18-jarige leeftijd Afghanistan is ontvlucht en in Europa is aangekomen in 2014. Hij heeft het profiel van een verwesterde man die ook specifieke individuele problemen heeft met de taliban omwille van het werk van zijn vader en dit maakt hem nog kwetsbaarder ten aanzien van de taliban die wel degelijk terugkeerders viseren die gedurende lange tijd het land hebben verlaten. Hij stelt dat verwesterde Afghanen die na jarenlang verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan riskeren slachtoffer te worden van afpersing, ontvoering, foltering en zelfs moord door de taliban en IS. Hij citeert ter staving uit het rapport van Nansen en stelt dat personen die terugkeren naar Afghanistan na jarenlange afwezigheid verdacht worden van het hebben van buitenechtelijke relaties, het eten van varkensvlees en gebruiken van alcohol of drugs als ook het verwaarlozen van religieuze plichten zoals het gebed of het zich bekeren tot christendom of atheïsme en dat dit geloof bijzonder aanwezig is bij de taliban (stuk 5, p. 15, 10 en 22). Verzoeker wijst vervolgens op het EASO rapport waarin vermeld wordt dat Afghanen die voor andere redenen dan werk naar Europa vertrokken als ongelovigen en afvalligen worden beschouwd (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf: pp.55-56). Hij stelt dat bovendien Afghanen na lange jaren verblijf in Europa vaak bepaalde Westerse waarden en gewoonten geïnterneerd hebben en dat dit de overtuiging bevestigt van de taliban dat zij besmet zijn door het westen of ongelovigen zijn geworden en de sharia niet eerbiedigen. Verzoeker voert aan dat terugkeerders ook meteen worden herkend doordat ze spreken met een ander accent, anders gekleed zijn en er blijkt ook uit een EASO-rapport van 2017 dat het zeer moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion zou zijn, een losse moraal zou hebben of geen goede moslim meer zou zijn (stuk 5: p.12). In tegenstelling tot wat het CGVS aanneemt is het wel degelijk zo dat terugkeerders worden gezien als "besmet" door westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland. Dit wordt volgens verzoeker ook bevestigd in het artikel "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" van experts in terugkeermigratie Schusder en Majidi (stuk 5: p.14).

Verzoeker meent dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest wel degelijk voldoende is om door de taliban gevisieerd te worden, ook omdat ze worden uitgesloten door hun gemeenschap en zonder netwerk vallen. Verzoeker stelt verder dat andere studies uit 2019 en 2020 voorbeelden aanhalen van terugkeerders uit Duitsland en Noorwegen die werden mishandeld of onthoofd omwille van het bijhouden van internationale papieren, een bankkaart of omwille van de verdenking te werken voor ongelovigen. Hij

citeert vervolgens het Nansen rapport (stuk 6, p. 13-14 en 17-18) en wijst er op dat ook de Raad in het verleden reeds heeft erkend dat jonge verwesterde Afghanen een specifieke sociale groep uitmaken in de zin van artikel 48/3, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt in dit verband dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet opnieuw zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, hoewel zij vrede en stabiliteit beloven. Verzoeker verwijst hieromtrent naar verschillende gezaghebbende experts geciteerd in stuk 5, p. 32-33 en 39). Er bestaat een groot verschil tussen de officiële toespraken en de werkelijkheid en Nansen wijst er volgens verzoeker terecht op dat niet kan verwacht worden dat Afghaanse onderdanen ontwijkende maatregelen nemen om vervolging te vermijden (stuk 5, p. 30, 74).

Verzoeker stelt dat derhalve geconcludeerd moet worden dat verzoeker een nieuw element heeft aangevoerd dat zijn kansen om als vluchteling te worden erkend aanzienlijk vergroot. Hij betoogt in dit verband dat hij momenteel 26 jaar oud is, bijna 7 jaar in België verblijft en Engels spreekt en Nederlands studeerde en dat hij ook heeft gewerkt, weigert traditionele Afghaanse kledij te dragen en zich gedraagt als een westerse jonge man. Hij zet vervolgens uiteen: *“Na zeven jaar in België heeft hij vele westerse waarden geïntegreerd en een levenswijze, met name wat zijn godsdienstige praktijk en zijn professionele en extra-professionele activiteiten betreft, die onverenigbaar is met het door de taliban opgelegde maatschappijmodel. Hij heeft een grote afschuw voor de taliban die zeer extreme ideeën aanhangen en die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn moeder. Hij heeft dus duidelijk zijn leven hier al heropgebouwd en heeft de westerse normen en waarden geïntegreerd die diametraal staan tegenover de sharialeer die de taliban aan iedereen wilt opleggen. Hij had bovendien een kind dat is geboren buiten het huwelijk. Redelijkerwijs kan bovendien ook worden aangenomen dat verzoeker bepaalde persoonlijke uitingen heeft aangenomen die afwijken van de Afghaanse samenleving, maar die niet altijd spontaan kunnen worden onderdrukt, zoals zijn omgang met andere mensen, zijn waarden, zijn uitingen en zijn lichaamshouding (RvV, arrêt nr.259 452 van 20 augustus 2021). Op zijn minst loopt de verzoeker het risico te worden vervolgd op grond van politieke en/of religieuze overtuigingen die hem worden toegeschreven op grond van persoonlijke kenmerken die hij niet consequent zal kunnen verbergen. Dat deze persoonlijke omstandigheden van verzoeker die het absoluut niet eens is met het beleid van de taliban die niet stroken met zijn normen en waarden, maar ook omwille van het feit dat hij riskeert te worden vermoord door de taliban wegens de tewerkstelling van zijn vader bij de Special Forces en zijn behoren tot de Tadzjiekse minderheid, er voor zorgt dat hij wel degelijk kan worden gezien als een terugkeerder die een verhoogd risico loopt op vervolging omwille van verwestering, gezien hij ook in België heeft geleerd dat het anders kan en dat respect voor andere godsdiensten mogelijk is. Dat het feit dat hij Afghanistan verliet toen hij 18 jaar oud was en jarenlang in een andere werelddeel als Azië verbleef, namelijk in het westen dat als “ongelovig” wordt beschouwd, maar ook zijn persoonlijke problemen met de taliban en zijn etnische herkomst zijn wel degelijk relevante individuele elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het risico op vervolging als verwesterde terugkeerder die nu nog een hoger risico loopt op vervolging sinds de machtsovername door de taliban. Dat het profiel van verwesterde jonge mannen reeds voor de machtsovername door de taliban een risicoprofiel was, maar dit is een risicoprofiel dat nog een hoger risico loopt op vervolging nu de taliban overal de macht heeft gegrepen, wat te meer wordt bevestigd door alle landeninfo.”* Verzoeker verwijst verder naar het EASO rapport (p. 56) en een rapport van OSAR van 26 maart 2021 en stelt dat enkel en alleen al zijn profiel als verwesterde terugkeerder op zich een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in zijn hoofd en de erkenning als vluchteling rechtvaardigt. Verzoeker verwijst vervolgens naar de UNHCR “Guidance Note” van februari 2022 (stuk 6) en het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en besluit dit onderdeel van zijn betoog door te stellen dat *“gelet op deze fundamentele nieuwe situatie en het reeds hoge risico voor verwesterde personen die terugkeren naar Afghanistan en de zeer instabiele situatie aldaar had er op zijn minst een gehoor moeten plaatsvinden en een individuele en actuele beoordeling van het risico naar de toekomst toe, wat niet is gebeurd door het CGVS zodat op zijn minst de bestreden beslissing moet worden vernietigd. In conclusie moet verzoekende partij als vluchteling erkend worden”*.

Ten tweede gaat verzoeker in op de toepasselijkheid van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de humanitaire situatie en de ongeziene hongersnood in Afghanistan. Verzoeker betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing op dit punt zich baseert op een zeer partiële lectuur van de huidige situatie in Afghanistan en van de pertinente rechtspraak. Na een theoretisch betoog over de beginselen in de rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM op situaties van hongersnood en op situaties van economische crisis en hongersnood en relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin hij in essentie betoogt dat waar de Kwalificatierichtlijn een verantwoordelijkheid vereist van actoren, dit geen handeling wetens en willens vereist vanwege deze actoren omdat artikel 15 b) van deze richtlijn anders geen bestaansreden zou hebben, gaat verzoeker in op de socio-economische situatie in Afghanistan. Onder verwijzing naar diverse persberichten van onder meer de VN en het World Food Programme betoogt verzoeker dat Afghanistan zich momenteel in een situatie van hongersnood zonder voorgaande bevindt, waarbij de helft van de bevolking zich in een situatie van voedselonveiligheid bevindt en 8,7 miljoen mensen dreigen te sterven van de honger. Hij argumenteert dat de huidige

humanitaire crisis in Afghanistan voor een deel te wijten is aan droogte maar dat deze politieke oorzaken enerzijds en dat de ernst van de huidige crisis wordt verklaard anderzijds door de verantwoordelijkheid van bepaalde actoren. Hij zet uiteen dat voor de machtsovername de Afghaanse regering verschillende jaren de ogen heeft gesloten voor het afwenden van de internationale hulp ten voordele van de papavercultuur en dat na de val van de regering Ghani vele landbouwers zijn overgeschakeld op de papavercultuur, waarvoor de gronden tussen 2011 en 2021 verdriedubbelden, en dat dit wordt getolereerd door de taliban. Verzoeker benadrukt dat na de machtsovername door de taliban er een einde is gemaakt aan de internationale hulp die aan vele Afghanen toeliet om te overleven, dat de VS ongeveer 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse Centrale Bank hebben bevroren en dat de Wereldbank en de VN hun steun hebben opgeschort. Afghanistan is momenteel niet in staat om het hoofd te bieden aan de droogte en er is geen structuur aanwezig om het gebrek aan hulp te compenseren ook omwille van de directe gevolgen van de weigering van de taliban om hun internationale verplichtingen te aanvaarden. Verzoeker stelt dat in die context de taliban geld en voedsel afpersen van gemeenschappen en dorpsbewoners dwingen hen te voeden. Verzoeker stelt dat de combinatie van deze elementen leidt tot de huidige hongersnood en in tegenstelling tot wat het CGVS beweert is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan zonder weerga op duidelijke wijze het rechtstreeks en onrechtstreeks gevolg van specifieke handelingen van zeer specifieke actoren.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, citeert verzoeker vooreerst uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en betoogt dat moet worden geoordeeld dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat door het handelen van de taliban deze moet worden beschouwd als een actor in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan wie de ernstige schade kan worden toegeschreven. Hij benadrukt dat, zoals wordt gesteld in het arrest van de Raad, de landeninformatie met grote terughoudendheid en omzichtigheid moet worden benaderd omdat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en de bedoelingen van de taliban. Hij betwist de conclusie van verwerende partij dat niet zou blijken dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren door bijvoorbeeld humanitaire hulp te blokkeren maar dat integendeel de taliban maatregelen zouden hebben genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Er blijkt niet waaruit verwerende partij deze stelling meent te moeten afleiden terwijl in het arrest van de Raad wordt gewezen op een aanzienlijke stijging van gewelddaden tegen personen die voor de VN werken en VN gebouwen, zodat er wel degelijk sprake is van belemmeringen in de werking van de VN en het verlenen van humanitaire hulp. Verder wijst verzoeker er op dat in het arrest van de Raad werd vastgesteld dat de Afghaanse economie is ingestort vanwege de plotse machtsovername door de taliban en wijst er op dat de stopzetting van internationale hulp en de economische sancties rechtstreeks worden veroorzaakt door specifieke gedragingen van een rebellengroep die heden de feitelijke regering van Afghanistan vormt en waardoor Afghanistan zich in deze catastrofale socio-economische en humanitaire situatie bevindt waardoor het hele Afghaanse systeem is ingestort. Dat al deze elementen intentionele gedragingen zijn en beleid dat rechtstreeks kan worden toegeschreven aan de taliban regering. Verzoeker betoogt dat ook het nalaten van het stellen van bepaalde handelingen een opzettelijk en gericht karakter kan hebben met als gevolg het instorten van een sociaal-economisch systeem. Het is volgens verzoeker wel een doelbewuste keuze van de taliban om zich niet te conformeren naar internationale verplichtingen op vlak van mensenrechten waardoor er economische sancties komen met gevolgen voor de Afghaanse economie die rechtstreeks kunnen worden toegeschreven aan het handelen van de Afghaanse taliban regering. Dit wordt ook bevestigd door de EASO Country Focus waaruit verwerende partij de verkeerde conclusie heeft getrokken (rapport EASO, p. 66-67). Verzoeker besluit dat *“in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert dus duidelijk uit de informatie blijkt dat de hoofdredenen voor deze catastrofale socio-economische situatie waar de hele Afghaanse bevolking onder lijdt wel degelijk is toe te schrijven aan gedragingen van de Afghaanse talibanregering en dus wel degelijk kunnen worden toegeschreven aan de Afghaanse regering als factor verantwoordelijk voor de ernstige schade verzoeker riskeert omwille van de onmogelijkheid waarmee hij zal worden geconfronteerd om in zijn levensonderhoud en zijn meest elementaire behoeften te voorzien, temeer dat hij in Afghanistan over geen netwerk beschikt na meer dan 8 jaren van afwezigheid en dat zijn vader (met wie hij recent opnieuw contact kon hebben) niet meer werkt gelet op zijn leeftijd. Dat in hoofddorde daarom de subsidiaire bescherming moet worden toegekend aan verzoeker. Dat in ondergeschikte orde omwille van de hierboven vermelde motivering in het arrest van de RvV ook in deze zaak minstens moet worden geoordeeld dat er een gebrek aan onderzoek is en moet de bestreden beslissing worden vernietigd voor zorgvuldiger onderzoek.”*

Tenslotte betoogt met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat niet wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit Logar en dat verwerende partij nalaat de veiligheidssituatie in verzoekers streek van herkomst te onderzoeken. Verzoeker meent dat er *in casu* sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van een gebrekkig onderzoek, wat reeds de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt. Hij citeert opnieuw het arrest van de Raad van 31 maart 2022,

herhaalt dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in het licht van het willekeurig geweld in Logar niet is onderzocht en benadrukt dat er nog veel ontvoeringen, willekeurige arrestaties, folteringen en moorden plaats vinden die toe te schrijven zijn aan de taliban of aan IS, wat wordt bevestigd door de landeninformatie. Verzoeker besluit dat *“omwille van zijn specifiek individueel profiel gezien hij van Tadzjiekse origine is en hij reeds problemen heeft gehad met de taliban in het verleden, hij ook een verhoogd risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen, inzonderheid ernstige schade en zelfs moord zodat hij de subsidiaire bescherming moet krijgen. Dat omwille van het gebrek van in aanmerking nemen van deze specifieke kwetsbaarheid en deze individuele specifieke situatie die hem extra kwetsbaar maken voor willekeurig geweld uitgaand van de taliban en zelfs specifiek gericht geweld, de bestreden beslissing daarom op zijn minst moet worden vernietigd.”*

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in zeer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro-deo aanstelling;
3. Arrest van het Hof van Justitie, zaak C-91/20, van 9 november 2021;
4. Arrest van het Hof van beroep te Brussel, dd. 29.03.2022;
5. NANSEN, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021, beschikbaar op https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-taliban_machtsovername.pdf;
6. NANSEN, *“De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan”*, mei 2021, beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>;
7. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 5 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het

verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van

gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

4.2. Verzoeker beroept zich bij de indiening van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op zijn problemen met de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de Special Forces en dat verzoeker en zijn zus hun vader naar België zouden willen halen. Hij legt bij de indiening van zijn volgend verzoek zijn Afghaans paspoort neer geldig tot 19 april 2026, een diploma technisch lezen en schrijven, een vonnis van de familierechtbank met betrekking tot de erkenning van zijn zoon en een brief van zijn advocaat van 3 september 2021 waarin de slechte veiligheids-en humanitaire situatie in Afghanistan wordt benadrukt sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en wordt toegelicht dat er geen intern vluchtalternatief voor verzoeker mogelijk is, dat hij vreest voor vervolging omwille van het werk van zijn vader bij de Special Forces en omwille van het feit dat de taliban hem als verwesterd zullen zien omwille van zijn vroegere relatie met een niet-Afghaanse vrouw en zijn kind hier.

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vrees voor de taliban omwille van het feit dat zijn vader bij de Special Forces werkte en hij samen met zijn vader het slachtoffer werd van een berrmbom toen zij in de auto zaten onderweg tussen Logar en Kabul, stelt de Raad vast dat verzoeker deze vluchtmotieven reeds aanhaalde in het kader van zijn eerste drie verzoeken om internationale bescherming.

In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal op 24 mei 2017 in het kader van diens eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds gemotiveerd dat verzoekers asielrelaas met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen die zouden voortvloeien uit het werk van zijn vader ongeloofwaardig was en de door hem aangehaalde feiten als niet bewezen werden beschouwd. In de beslissing wordt hiertoe besloten onder meer op basis van de vaststelling dat zijn kennis van de functie van zijn vader zeer beperkt is, hoewel hij verklaart dat hij een commandant is van een kandak (bataljon); hij documenten voorlegt met betrekking tot zijn vaders job waarvan hij de inhoud niet kent en niet kan toelichten en hij verder ook niet aannemelijk maakt dat hij ook persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban omwille van de activiteiten van zijn vader in de uitoefening van zijn functie als militair, aangezien hij zelf nooit problemen heeft gekend met de taliban en zij hem nooit hebben benaderd.

In de beslissing wordt verder ook gesteld dat na het incident waarbij zijn vaders wagen werd geraakt door een berrmbom en waarbij hij gewond zou zijn geraakt, hij bovendien nog 7 maanden ongestoord in Afghanistan bleef wonen. In zijn arrest nr. 200 787 van 7 maart 2018 bevestigde de Raad deze beoordeling door de commissaris-generaal. De verklaring van verzoeker bij de indiening van zijn tweede verzoek dat de taliban nog verschillende dreigbrieven stuurde naar zijn vader en het door verzoeker neergelegde paspoort van zijn vader en zijn werkbadge en 4 foto's van zijn vader als de verklaring in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming dat hij 5 à 6 maanden geen informatie meer zou hebben over zijn vader en niet zou weten of hij nog leeft en dat zijn neef omwille van verzoeker zou gedood zijn, werden door verwerende partij niet beschouwd als elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking kwam.

In zijn arrest nr. 212 769 van 22 november 2018 oordeelde de Raad dat de in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming neergelegde kopie van de door verzoeker neergelegde originele werkbadge reeds bij zijn eerste verzoek werd neergelegd en de Raad in zijn arrest van 7 maart 2018

reeds oordeelde dat daaruit geenszins blijkt en verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader effectief werkzaam zou zijn geweest bij de Special Forces en een hoge functie bij het Afghaanse leger zou hebben bekleed en dat hij; door het opnieuw neerleggen van die werkbadge van beweerdelijk zijn vader (deze keer het origineel), die reeds van 2006 dateert en nagenoeg geen informatie bevat zoals met betrekking tot de functie die de houder van die badge zou hebben uitgeoefend, en enkele foto's, waaruit niet blijkt of kan worden afgeleid dat effectief zijn vader hierop wordt afgebeeld; het tegendeel niet aannemelijk maakt. In de onontvankelijkheidsbeslissing genomen in het kader van zijn derde verzoek oordeelde de commissaris-generaal met betrekking tot zijn toenmalige verklaring dat de zoon van zijn tante aan vaderszijde werd gedood, dat aan deze feiten geen geloof kon worden gehecht aangezien geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die aan de oorsprong hiervan liggen en werd ook vastgesteld dat *“u hierover weinig tot niks [kan] vertellen en kan u deze incidenten evenmin situeren in de tijd, u kan tijdens het persoonlijk onderhoud op DVZ zelfs niet zeggen of dat incident gebeurde voor of nadat u uw derde verzoek om internationale bescherming had ingediend (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Deze vaststelling ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw relaas.”* De Raad bevestigde deze analyse eveneens in zijn arrest van 17 september 2020.

De Raad herinnert er aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.3. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker in het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan voormelde beoordeling met betrekking tot de door aangehaalde maar reeds in het kader van zijn drie vorige verzoeken ongeloofwaardig bevonden problemen omwille van het beroep van zijn vader. De machtsovername door de taliban verandert hier niets aan, gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten en er ernstige twijfels blijven bestaan over het beweerde beroep van zijn vader, die hij evenmin in het kader van zijn vierde verzoek wegneemt.

In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Zo werd gezien uw beperkte kennis van uw vaders job en de voorgelegde stukken getwijfeld aan de geloofwaardigheid dat uw vader bij dergelijke ordedienst werkte, werd geen geloof gehecht aan uw eigen problemen met de taliban en maakte u uw vrees voor uw familie wegens uw relatie met een Servische vrouw niet aannemelijk. Bovendien was het CGVS van oordeel dat er voor u een intern vluchtalternatief was naar de stad Kabul om aan de algemene veiligheidssituatie in Logar te ontkomen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.*

Uw tweede en derde verzoek werden telkens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u geen nieuwe elementen aanhaalde die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Uw beroep tegen deze beslissingen werd verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name het feit dat uw vader voor de Special Forces heeft gewerkt en problemen kent met de taliban. Echter werden er reeds in het kader van uw eerste verzoek ernstige twijfels geuit over het profiel van uw vader. Daarnaast werd er gesteld dat, mocht uw vader daadwerkelijk lid geweest zijn van

de *Special Forces*, wat niet werd aangenomen, u niet aantoonde dat u daardoor problemen zou kennen. Het louter herhalen van deze eerder gedane verklaringen die als niet geloofwaardig werden beoordeeld vormt geen nieuwe element dat de kans op internationale bescherming groter maakt.” De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift, met betrekking tot de door verzoeker herhaalde vrees omwille van het beroep van zijn vader, geen ernstig verweer wordt gevoerd, nu geen enkel concreet element wordt aangebracht dat deze pertinente vaststellingen weerlegt of ontkracht. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker dreigt te worden vermoord omwille van het werk van zijn vader bij de *Special Forces*, gaat om het om een loutere bewering zonder verdere toelichting of staving waarmee hij naar het oordeel van de Raad, gelet op het voorgaande geenszins het beroep van zijn vader laat staan de problemen die hieruit voor hem persoonlijk zouden voortvloeien, aannemelijk maakt. Verzoekers verklaring dat hij en zijn zus hun vader naar België kunnen halen kan vanzelfsprekend evenmin een ander licht werpen op zijn reeds beoordeelde problemen omwille van de activiteiten van zijn vader en kan niet beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, nu dit geen verband houden met de gronden voor internationale bescherming.

4.4. Verzoeker voert verder aan dat zijn profiel als verwesterde man na de machtsovername door de taliban wel degelijk als een nieuw element moet worden beschouwd en gaat in op verschillende elementen die daarvan een indicatie zouden zijn.

Deze elementen moeten worden beoordeeld in het licht van de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. De Raad verwijst hiervoor naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2 en 3 van dit arrest. Hieruit blijkt het volgende.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen.

De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden

behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesities*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtredders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen

die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de

perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49).

De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

In het kader van het huidig volgend verzoek moet een beoordeling worden gemaakt van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging. Daarbij moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, zorgvuldig worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*").

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen.

In de bestreden beslissing wordt wat de aangevoerde verwestering betreft van verzoeker, die wel door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord op 26 oktober 2021 maar niet door de commissaris-generaal, aan de hand van de door hem voorgelegde documenten beoordeeld. Hierover wordt als volgt gemotiveerd: *"Met betrekking tot de documenten die u neerlegt ter staving van uw vierde verzoek moet worden vastgesteld dat deze evenmin als nieuwe elementen kunnen gezien worden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan. Uw certificaat voor technisch lezen en schrijven toont aan dat u hier Nederlandse les heeft gevolgd maar houdt verder geen verband met uw asielmotieven. Het vonnis van de familierechtbank bewijst dat u A. als uw zoon kan erkennen. Echter is dit gegeven op zich geen grond om u internationale bescherming te verlenen. Immers dient de asielprocedure om te oordelen of iemand recht heeft op internationale bescherming of niet, en niet om gezinsleden met elkaar te herenigen. U dient zich hiervoor te wenden tot de in de Vreemdelingenwet hiertoe voorziene procedures. De brief van uw advocaat dd. 3/09/2021 betreft louter een algemene uiteenzetting over de veranderde situatie in Afghanistan zonder in concreto een vrees voor u aan te tonen. Uw advocaat voegt er nog aan toe dat u door de taliban als verwesterd zal worden gezien wegens uw vroegere relatie met een niet-Afghaanse vrouw en uw kind dat hier verblijft, waarbij zij verwijst naar een arrest van de RvV (nr 235.658). Hoe men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van het feit dat u hier een kind heeft, en waarom de taliban daarom zouden vermoeden dat u verwesterd bent, (te meer zowel u als de moeder van het kind moslims zijn), blijkt niet uit dit schrijven. Het blijft hier aldus louter bij blote beweringen."*

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de indiening van zijn volgend verzoek een brief neerlegt dd. 3 september 2021 van zijn advocaat waarin wordt uiteengezet dat verzoeker geboren is het dorp Waghjan in het district Mohammad Agha van de provincie Logar en dat hij religieus gehuwd was met B.V., een moslima met de Servische nationaliteit maar ondertussen van haar is gescheiden en dat zij samen een

kind hebben, A.. Verder wordt in de brief een overzicht gegeven van de procedures die verzoeker heeft gevoerd en de beslissingen die er in genomen zijn en wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan onmiddellijk na de machtsovername. Er wordt ook een vonnis van de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel, 32^e Kamer Familierechtbank van 28 juni 2021 neergelegd. De Rechtbank oordeelde dat verzoeker gemachtigd dient te worden om het kind A.B. te erkennen, nadat B.V. aan verzoeker had geweigerd A.B. te erkennen. Ook wordt een Deelattest NT2 Alfa – Technisch lezen en schrijven neergelegd van het Departement Onderwijs en Vorming van de Vlaamse Gemeenschap van 18 oktober 2021 (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2, 3 en 4).

Bij het verzoekschrift wordt een arrest van het Hof van Beroep te Brussel, 42^e Kamer, familiezaken van 29 maart 2022. Het Hof oordeelde dat het in het belang van A.B. is om door verzoeker te worden erkend. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten en momenteel 26 jaar oud is en ondertussen 7 jaar in België verblijft en perfect geïntegreerd is, weigert traditionele Afghaanse kledij te dragen en vele westerse waarden heeft geïntegreerd en dat zijn levenswijze wat betreft zijn godsdienstige praktijk en professionele en extra-professionele activiteiten onverenigbaar is met het door de taliban opgelegde maatschappij model. Verder wordt benadrukt dat hij een kind buiten het huwelijk heeft en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij bepaalde persoonlijke uitingen heeft aangenomen die afwijken van de Afghaanse samenleving en niet altijd kunnen worden onderdrukt zoals zijn omgang met andere mensen, zijn waarden, uitingen en zijn levenshouding.

Uit de bestreden beslissing en verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidig en vorige verzoeken om internationale bescherming blijkt dat hij afkomstig is uit het dorp Waghjan in het district Mohammad Afgha van de provincie Logar. Volgens bronnen geciteerd in het EU AA Country Focus rapport worden in rurale Pashtun gebieden in Afghanistan, personen die uit Europa of de Verenigde Staten terugkeren met argwaan bekeken (Country Focus, p. 56-57). Volgens bronnen aangehaald in de COI Query, *Afghan nationals perceived als 'Westernised'* (geciteerd in de EU AA Country Guidance Afghanistan), wordt het voor Afghanen die terugkeren moeilijker om veranderingen in hun gedrag en houding en zich in te passen in de samenleving in Afghanistan en aan te passen aan de daar heersende normen, naarmate zij langer in het Westen verblijven. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Tadzjiek is. Uit de landeninformatie blijkt dat na de machtsovername door de taliban doorgedreven huiszoekingen zijn uitgevoerd in verschillende Tadzjiekse wijken om sympathisanten en leden van gewapende verzetsgroeperingen op te sporen. De beschikbare bronnen zijn niet eenduidig over de mate waarin Tadzjiekten als etnische groep daarbij specifiek geïdentificeerd werden. In sociale media en Afghaanse bronnen werd wel gewag gemaakt van het feit dat de taliban etnische Tadzjiekten vervolgen op basis van moorden en gruweldaden die plaatsvonden in gebieden en wijken die door Tadzjiekten gedomineerd worden. Andere bronnen stellen dat specifieke acties van de taliban in deze wijken specifiek personen viseerden die banden hadden met gewapende groepen (EU AA, *Afghanistan. Targeting of Individuals*, p. 144-148).

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker religieus getrouwd is geweest met een vrouw van Servische nationaliteit maar er nu van gescheiden is en dat hij ook een kind heeft dat in België is geboren en ook als dusdanig wil erkennen en daartoe ook gemachtigd is krachtens een vonnis van de Familierechtbank en een arrest van het Hof van Beroep in Brussel. Deze elementen worden niet betwist. De Raad benadrukt dat de beoordeling van verzoekers relatie met zijn Servische ex-echtgenote in het licht van zijn nood aan internationale bescherming in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming door de Raad is gemaakt voor de machtsovername door de taliban.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit het schrijven van verzoekers advocaat niet kan blijken hoe men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van het dat hij hier een kind heeft en waarom de taliban zou vermoeden dat hij verwesterd zou zijn nu zowel verzoeker als de moeder van zijn kind moslims zijn, kan dit gelet op de beschikbare bronnen niet volstaan om te besluiten dat verzoeker niet gepercipieerd zal worden als verwesterd en hij geen vervolging om die reden aannemelijk maakt. Het gegeven als dusdanig dat verzoeker en de moeder van zijn kind beiden moslim zijn betekent op zich niet dat hij desondanks, op basis van zijn ondertussen 8 jaar verblijf in Europa de facto als een ongelovige zou kunnen beschouwd worden in geval van terugkeer of als iemand die zich Westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt. Verder kan van verzoeker ook niet verwacht worden dat hij zou verhullen dat hij een kind heeft in geval van terugkeer naar Afghanistan en kan ook bezwaarlijk betwist worden dat het vaderschap onveranderlijk deel uitmaakt van verzoekers identiteit. De door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landenrapporten inzake Afghanistan bevatten evenwel geen informatie met betrekking tot de houding van de taliban en de lokale gemeenschap ten aanzien van personen die religieus gehuwd waren in het buitenland en daarna zijn gescheiden, en een kind heeft dat in Europa is geboren. De beschikbare landeninformatie laat dan ook niet toe de specifieke situatie van verzoeker als persoon van

Tadzijkse ethnie, afkomstig uit Mohammad Agha in Logar, die een kind heeft met een Servische moslima van wie hij gescheiden leeft en die al lange tijd in België woont naar behoren in te schatten en te beoordelen in welke mate deze elementen, na de machtsovername door de taliban, bijdragen tot een gepercipieerde verwestering en bijgevolg als een nieuw element kan beschouwd worden dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bijkomend merkt de Raad op dat uit de verklaring volgend verzoek niet kan blijken dat verzoeker voldoende is bevraagd over de door hem aangehaalde elementen van verwestering om te kunnen beoordelen of er sprake is van daadwerkelijke verwestering zoals hierboven gedefinieerd.

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, *in casu* kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het volgend verzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juli 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET